

ΚΑΤΑΧΝΙΑ πυκνή και βαρεία σκέπαζε όλόκληρο το Παρίσι, εκείνο το μελαγχολικό πρωί του Νοεμβρίου 1890... Στο πολυτελέσιον α το ξενοδοχείο της «Βάδης», ένας-ένας οι ένοικοι ξενιτούσαν, κουνούσαν για τα γκαρσόνια και τις καμαριέρες, και ντυνότουσαν με άπλοκα-λημένο το μυαλό για τις καθημερινές ασχολίες...

Ένας μονάχα υπηρέτης με χρυσοκέντητη στολή, έφερε βόλτες στο διάδρομο, άνησχος γιατί άκόμα, παρ' όλο πού περνούσε ή ώρα, δεν άκουγε τον κύριό του νάχη ξυτνήσει... Πέρασε άρκετή ώρα κι' αναγκάστηκε σ'α τελευταία νά αναφερθή στή διεύθυνσι του ξενοδοχείου...

Δύο-τρεις άπό τ' ύπαλληλικό προσωπικό, μαζί με τόν υπηρέτη, χύτησαν τότε επανειλημμένους τήν κλειδωμένη πόρτα, μα άπάντησι δεν τούς δόθηκε καμιά... Κυττάζοντας τρομαγμένοι λίγο, ξαναχτύπησαν δυνατότερα, μα πάλι τίποτε... Είδοποιήσαν άμέσως τήν 'Αστυνομία, κατέφθασε σ'το ξενοδοχείο κάποιος άστυνομικός έπίδοσης-τής, έπασαν τήν πόρτα τού δωματίου και μπροστά σ'α γουρλωμένα άπ' τή φρίκη μάτια τους, αντίκρισαν ένα πτώμα, ξαπλωμένο σ'το χαλί και βουτηγμένο σ'ε μιά λίμνη αίματος:

Ήταν ή Αύτου Έξοχότης ο Ρώσος στρατηγός κόμης Σελιθέροσφ, άπεσταλμένος του Τσάρου με έμπιστευτική άποστολή σ'το Παρίσι!...

Είχε ξεψηχίσει από ώρα... Μιά σφαίρα περιστρόφου είχε τρυπήσει πέρα-πέρα τ'ο κεφάλι του και δύο κοκκινόμαυρα αλάνα από αίμα, παγωμένο πιά, τ'ο παραμόρφωσαν τ'ο πρόσωπο...

Ή μυστηριώδεις συνθήκες τής δολοφονίας και ή έξαιρετική, ή ύψηλή προσωπικότης τού θύματος, τάραξαν όλόκληρο τ'ο Παρίσι και προκάλεσαν βαθεία συγκίνησι σ' όλη τήν Εύρώπη... Ανακρίσεις ά-

σπορές διεξήχθησαν και άκατάλαστες έρευνες παντού, ή όποιες κατέληξαν, τέλος, σ'α έξής άποτελέσματα: "Οτι τ'ο έγκλημα έγινε για πολιτικούς λόγους. "Οτι ο δολοφόνος ήταν κάποιος Ρώσος μηδενιστής, όνόματι Στανισλαος 'Αλεξάνδρωφ Παδλέφσκι. "Οτι κατόρθωσε νά μη τή βραδεία τού έγκλήματος σ'το δωμάτιο τού στρατηγού κόμης Σελιθέροσφ με τήν πρόφασι νά ζητήσει τή χρηματική ένίσχυσι του για κάποιον φιλανθρωπικό σκοπό, κι' εκεί, άφού τόν ξάλωσε νεκρό με μιά σφαίρα πιστολίου σ'όν άριστερό του χροάτιο, κατόρθωσε νά φύγη πάλι, άπαράτητος κι' ανενόχλητος, κλειδώνοντας τήν πόρτα και παίρνοντας μαζί του τ'ο κλειδί... Κι' ότι, τέλος, ή δολοφονία τού στρατηγού άπαραιτήτως άπ' τ'ο 'Αναρχικό Κέντρο τής Μόσχας, ως άντεκδικίσις για τή σύλληψι εκεί τής μηδενιστριας Σοφίας Γκοόνσμποργ...

Τα καλύτερα λαγωνικά τής 'Αστυνομίας τού Παρισίου κι' όλες ή 'Αστυνομίες τής Εύρώπης, είδοποιημένες κι' αυτές καταλλήλως, κινητοποιήθηκαν για τή σύλληψι τού δολοφόνου... Ή π'ο λεπτομερείς έρευνες έγιναν παντού, πολλοί ψεύτικοι κι' άληθινοί Παδλέφσκι φερύτηκαν άπό τ'α άστυνομικά άγίστρια, μα ο δολοφόνος Παδλέφσκι έμεινε άόρατος κι' ασύλληπτος...

Πέρασαν δεκατέσσερις μέρες, γεμάτες από άκαρπες προσπάθειες, μάταιες έρευνες παντού, κι' άδυστη δίψα τού κόσμου για λεπτομέρειες και για νέα...

Σαφηνικά, ένα συνταρακτικό γεγονός αναστάτωσε τούς έπισήμους και τ'ο κοινόν όλόκληρης τής Εύρώπης... Ή μεγάλη Παρισινή έφημερίς «'Εκλάιρ» έδημοσίευσε ένα πρωί σ' έκτακτη έκδοσι τής λεπτομερέστατου ρεπορτάζ, για τ'ο έγκλημα, ύπογραμμένο από τόν περιφημο ρεπορτέρ Ζωρς ντέ Λαμπρινιέρ, με τόν έξής καταληκτικό τίτλο:

«'Εγώ ύποδοθήσα τή δραπετεύσι τού Παδλέφσκι!!!»

Τά πιστήρια τής «'Εκλάιρ» δεν προλάβαιναν τήν ήμερα αύτή νά τυπώνουν αντίτυπα τού πρωτοφανούς έκείνου σ'ε περιεχόμενο φύλλου τής. Και νά τί περιείχε τ'ο φύλλο αύτό σχετικώς με τή δολοφονία τού Ρώσου στρατηγού και τή δραπετεύσι τού δολοφόνου:

ΠΩΣ ΔΡΑΠΕΤΕΥΣΕ Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΠΑΔΛΕΦΣΚΙ...

ΤΟΥ ANDRÉ CARPENTIER
(Σελίς αφιερωμένη σ'τους 'Αθηναίους Ρεπόρτερ)

Ολαίμενη και μελαγχολική φωνή, τούς έξομολογήθηκε τ'ο έξής:

— Κύριοι... Ξέρω ότι είστε ίπποτικοί μα άνθρωποι με τιμή... Γι' αύτό έλλίξω π'ος δεν θά διαφρασίτε τήν έμπιστοσύνη σ'ε σάς, μιάς κυρίας π'ο βασίζεται σ'το λόγο σας μονάχα... Σήμερα τ'ο πρωί βρέθηκε σκοτωμένος ο Ρώσος στρατηγός κόμης Σελιθέροσφ... Τ'ο έγκλημα έγινε καθαρώς πολιτικό και όφείλεται σ'ε δίκαια αντίπαλον τόν άδικοκατατρεφμένον σ'τη Ρωσία όμοειδατόν μου, π'ο πέθαναν σ'ορηδόν σ'τις φυλακές, έξορίστηκαν σ'τη Σιβηρία και σ'καταετήσαν άπ' τ'ο κ'νοτό τ'ον Κοζάκων τού άπανθρώπου αύτού στρατηγού... 'Ο Θεός άς αναπαύσει πιά τήν ψυχή του!... 'Ο φόνος τού ήταν πράξις ύπεράτης δικαιοσύνης... 'Ο έκδικητής Παδλέφσκι κρύβεται, αύτή τή στιγμή, σ'το σπίτι τής κυρίας Νγκ-Κεσού... Σας θερμοπλακαλά λοιπόν, κύριοι, σ'ς ζακιντώ, νά βοηθήσετε τόν Παδλέφσκι νά βγη κρυφά και δίχως κινδύνο άπ' τ'α σύνορα τής πατρίδος σας... Τής Γαλλίας...

Εύκολα νοιώθει ο καθένας τή συγκίνησι π'ο κυριεψε τούς τρεις έκείνους δημοσιογράφους... Νά προδοίνοι τόν ένοχο;... Ποτέ, βέβαια... Νά θεωρήσαν ότι όλα όλα άκουσαν, εκείνη τή στιγμή, ήσαν ένα άνεργο πλάνο, και τίποτε περισσότερο; Αυτό μπορούσε νά γίνει, ή άρχισαν μάλιστα νά τ'ο συζητούν μεταξύ τους, μπροστά σ'τη συγκλονισμένη, άπ' τήν άγωνία τής, μυστηριώδη έπισκεπτήριά του...

Μα ο Ζωρς ντέ Λαμπρινιέρ, έχοντας μέσα τ'ο λυσσασμένο τ'ο δημοσιογραφικό δαιμόνιο, λησίασε τήν κυρία, τής έσφιξε τ'ο χέρι και διήλωσε έπίσημα, σ' αύτή και σ'τους συναδέλφους του, π'ος ανάλαμβανε αύτός όλόκληρη τήν ύπόθεσι...

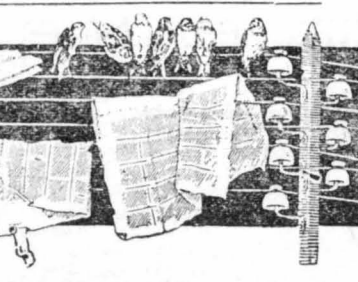
Ή κυρία χαρέτησε άμίλητη τούς τρεις δημοσιογράφους, έσφιξε τ'ο χέρι της και με κλονισμένο βήμα βγήκε άπ' τ'ο γραφείο και χάθηκε σ'τη σκοτεινή τού δρόμου... 'Εμειναν μόνοι τους τώρα οι δημοσιογράφοι. Ή συγκίνησι τούς έπληγε και τούς τρεις και άρχισαν σιγά-σιγά νά συζητούν τ'ο σχέδιό τους.

Τέλος, μηχανεύτηκαν τ'α έξής κι' άρχισαν συζητώντας νά τ'α βάξουν σ' ένέργεια: Για νά μη ύποπιαστή τίποτε ή 'Αστυνομία για τίς κινήσεις τού Λαμπρινιέρ και τού προστατευμένου τού Παδλέφσκι, σ'οηνοθήσαν μιά εικονική μονομαχία κι' έγραψαν μάλιστα σ'το έπόμεινο φύλλο τής «'Εκλάιρ» και τόν παρισινών έφημερίδων, τήν έξής είδησι:

«'Ο άγαπητός και διακεκομένος συνάδελφος κ. Ζωρς ντέ Λαμπρινιέρ πρόκειται και' αύτάς νά αναχωρήσει ύπό έχεμύθησι σ'το Τυρόλο... 'Εκει θά συναντηθή με κάποιον αξιοματικό, στρατιωτικό άκόλουθο ζήνης προσεχείας σ'το Παρίσι με τόν όποιον έμπιστευτικοί λόγοι υπεράτης τιμής τόν αναγκάζουν νά μονομαχήση... 'Ο ιατρός Βόλφ, παρεπιδύμεν Γερμανοαμερικανός και φίλος τού έλεγκτού μας συναδέλφου, θά τόν συνοδεύσει είς τ'ο ταξείδι αύτό, όπως τού χρησιμεύσει κατά τήν μονομαχίαν του... Τους εύχόμεθα εύλικρινώς άίσιαν επάνοδον»...

Περσιττόν νά σημειώσωμεν ότι ο δήθεν ιατρός Βόλφ δεν ήτο άλλος παρά ο καταζητούμενος δολοφόνος Παδλέφσκι!... Τού προμήθεισαν ένα πλαστό διαβατήριο και πέντε μέρες μετά τή δημοσίεσι τής παραπάνω είδήσεως, π'ο καταλλήλως σχολιασμένη είχε κινήσει τήν περιέργεια τού κόσμου και είχε προπαρασκευάσει καταλλήλως τ'ο έδαφος σ'το μυαλό τής φιλόπολης 'Αστυνομίας, ο Ζωρς ντέ Λαμπρινιέρ, συνοδευόμενος άπ' τόν ψευδο-Βόλφ, μπήκαν πα-

ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΑΝΚΤΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

ΠΩΣ ΔΡΑΠΕΤΕΥΣΕ Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΠΑΔΛΕΦΣΚΙ...

ΤΟΥ ANDRÉ CARPENTIER
(Σελίς αφιερωμένη σ'τους 'Αθηναίους Ρεπόρτερ)

Ολαίμενη και μελαγχολική φωνή, τούς έξομολογήθηκε τ'ο έξής:

— Κύριοι... Ξέρω ότι είστε ίπποτικοί μα άνθρωποι με τιμή... Γι' αύτό έλλίξω π'ος δεν θά διαφρασίτε τήν έμπιστοσύνη σ'ε σάς, μιάς κυρίας π'ο βασίζεται σ'το λόγο σας μονάχα... Σήμερα τ'ο πρωί βρέθηκε σκοτωμένος ο Ρώσος στρατηγός κόμης Σελιθέροσφ... Τ'ο έγκλημα έγινε καθαρώς πολιτικό και όφείλεται σ'ε δίκαια αντίπαλον τόν άδικοκατατρεφμένον σ'τη Ρωσία όμοειδατόν μου, π'ο πέθαναν σ'ορηδόν σ'τις φυλακές, έξορίστηκαν σ'τη Σιβηρία και σ'καταετήσαν άπ' τ'ο κ'νοτό τ'ον Κοζάκων τού άπανθρώπου αύτού στρατηγού... 'Ο Θεός άς αναπαύσει πιά τήν ψυχή του!... 'Ο φόνος τού ήταν πράξις ύπεράτης δικαιοσύνης... 'Ο έκδικητής Παδλέφσκι κρύβεται, αύτή τή στιγμή, σ'το σπίτι τής κυρίας Νγκ-Κεσού... Σας θερμοπλακαλά λοιπόν, κύριοι, σ'ς ζακιντώ, νά βοηθήσετε τόν Παδλέφσκι νά βγη κρυφά και δίχως κινδύνο άπ' τ'α σύνορα τής πατρίδος σας... Τής Γαλλίας...

Εύκολα νοιώθει ο καθένας τή συγκίνησι π'ο κυριεψε τούς τρεις έκείνους δημοσιογράφους... Νά προδοίνοι τόν ένοχο;... Ποτέ, βέβαια... Νά θεωρήσαν ότι όλα όλα άκουσαν, εκείνη τή στιγμή, ήσαν ένα άνεργο πλάνο, και τίποτε περισσότερο; Αυτό μπορούσε νά γίνει, ή άρχισαν μάλιστα νά τ'ο συζητούν μεταξύ τους, μπροστά σ'τη συγκλονισμένη, άπ' τήν άγωνία τής, μυστηριώδη έπισκεπτήριά του...

Μα ο Ζωρς ντέ Λαμπρινιέρ, έχοντας μέσα τ'ο λυσσασμένο τ'ο δημοσιογραφικό δαιμόνιο, λησίασε τήν κυρία, τής έσφιξε τ'ο χέρι και διήλωσε έπίσημα, σ' αύτή και σ'τους συναδέλφους του, π'ος ανάλαμβανε αύτός όλόκληρη τήν ύπόθεσι...

Ή κυρία χαρέτησε άμίλητη τούς τρεις δημοσιογράφους, έσφιξε τ'ο χέρι της και με κλονισμένο βήμα βγήκε άπ' τ'ο γραφείο και χάθηκε σ'τη σκοτεινή τού δρόμου... 'Εμειναν μόνοι τους τώρα οι δημοσιογράφοι. Ή συγκίνησι τούς έπληγε και τούς τρεις και άρχισαν σιγά-σιγά νά συζητούν τ'ο σχέδιό τους.

Τέλος, μηχανεύτηκαν τ'α έξής κι' άρχισαν συζητώντας νά τ'α βάξουν σ' ένέργεια: Για νά μη ύποπιαστή τίποτε ή 'Αστυνομία για τίς κινήσεις τού Λαμπρινιέρ και τού προστατευμένου τού Παδλέφσκι, σ'οηνοθήσαν μιά εικονική μονομαχία κι' έγραψαν μάλιστα σ'το έπόμεινο φύλλο τής «'Εκλάιρ» και τόν παρισινών έφημερίδων, τήν έξής είδησι:

«'Ο άγαπητός και διακεκομένος συνάδελφος κ. Ζωρς ντέ Λαμπρινιέρ πρόκειται και' αύτάς νά αναχωρήσει ύπό έχεμύθησι σ'το Τυρόλο... 'Εκει θά συναντηθή με κάποιον αξιοματικό, στρατιωτικό άκόλουθο ζήνης προσεχείας σ'το Παρίσι με τόν όποιον έμπιστευτικοί λόγοι υπεράτης τιμής τόν αναγκάζουν νά μονομαχήση... 'Ο ιατρός Βόλφ, παρεπιδύμεν Γερμανοαμερικανός και φίλος τού έλεγκτού μας συναδέλφου, θά τόν συνοδεύσει είς τ'ο ταξείδι αύτό, όπως τού χρησιμεύσει κατά τήν μονομαχίαν του... Τους εύχόμεθα εύλικρινώς άίσιαν επάνοδον»...

Περσιττόν νά σημειώσωμεν ότι ο δήθεν ιατρός Βόλφ δεν ήτο άλλος παρά ο καταζητούμενος δολοφόνος Παδλέφσκι!... Τού προμήθεισαν ένα πλαστό διαβατήριο και πέντε μέρες μετά τή δημοσίεσι τής παραπάνω είδήσεως, π'ο καταλλήλως σχολιασμένη είχε κινήσει τήν περιέργεια τού κόσμου και είχε προπαρασκευάσει καταλλήλως τ'ο έδαφος σ'το μυαλό τής φιλόπολης 'Αστυνομίας, ο Ζωρς ντέ Λαμπρινιέρ, συνοδευόμενος άπ' τόν ψευδο-Βόλφ, μπήκαν πα-

□ □ ΓΑΥΠΤΙΚΑ ΕΡΓΑ □ □

Ο ΧΟΡΕΥΤΗΣ ΜΕ ΤΗ ΓΚΑ'Ι'ΔΑ
(Έργον τού Σάρλ Λε Μπούργκ).

νυχθημερόν στο τραίνο και ξεκίνησαν για τα Γαλλοϊταλικά σύνορα... Κοιμήθηκαν αναταναζικά και με όλο τους το τουτέ σ' ένα πολυτελές κοιμητήριο του Βαγκόν-λί, και κατά τα ξημερώματα ξφτισαν στη Μοντάνα... Στά σύνορα!...

Στιγμές αγωνίας και λαχτάρας πλέον... 'Ατελείωτες επισκέψεις απ' τους Γαλλοϊταλούς τελωνειακούς υπαλλήλους... 'Άλλη τρομακτική αγωνία, ή χειρότερη αυτή, απ' την εξέταση των διαβατηρίων τους. 'Εβλεπαν και οι δύο τους τους ειδικούς ελεγκτές των συνόρων σαν άρχαγγέλους του Θανάτου, καθώς ψαχούλευαν με τη διαλεραστική ματιά τους και με τις άποπτες έρωτήσεις τους τις ταρμαμένες των ψυχές...

Όχι!... 'Ανακούφισης... Αντριωμός... Καθουρασιμένοι οι έλεγχοί απ' την προσωπικότητα του πασίγνωστου Λαμπουργέ, άφησαν τέλος, έλεύθερο κι' αυτόν και τον σύντροφό του τον ψευδο-Βόλφ!...

Το τραίνο σφύριξε... Ξεκίνησε... Και, έλεύθεροι πια, δίχως καμιά άνησυχία οι δύο εκείνοι ξεχωριστοί τύποι, ο Ιταπτικός δημοσιογράφος κι' ο άμειλικτός έκδικητής σπαραγμένον απ' την τυραννία όμορφόν του, ταξίδευαν επί του Ιταλικού έδάφους. Κατέβηκαν στο Μιλάνο... 'Άλλαξαν τραίνο για την Τεργέστη κι' από κει, τó μεσημέρι της άλλης μέρας, ο Παδλέρσι, με τó πλαστό διαβατήριό του ως ιατρός Βόλφ, κανονικά θεωρημένο πια απ' τον 'Αμερικάνο πρόξενο, επιβίβαστηκε στο πρώτο βατόρι για την 'Αμερική κι' έφτασε στον Νέο Κόσμο σούς κι' ασφαλής!...

Τρεις μέρες έπειτα απ' τά άπίστευτα αυτά γεγονότα, και άκριθώς δεκαπέντε μέρες μετά τη δολοφονία του Ρώσσου στρατηγού, δημοσιεύτηκε στην «'Εκλαίρη» ή καταληκτική περιπέτεια του Ζώρζ ντε Λαμπουργέ... Μαντεύουν εύκολα οι σημερινοί νεαροί άναγνώσταί μας, και θυμούνται ασφαλώς οι πιο ηλικιωμένοι, τί έξαιρετική αντίποση προσέζησε στην παγώσιμα κοινή γνώμη τó άσυνήθιστο αυτό πραξικόπημα του έλκεκτου Γάλλου δημοσιογράφου...

Και' ούσιαν ή υπόθεσις ήταν έν τάξει... 'Ο Παδλέρσι ήταν πολιτικός έγγληματίας. Τό δωμάτιό του ξενοδοχείου πούγινε ή δολοφονία, έθεωρείτο ως ρωσικό έδαφος. Ρώσος επίσης ήταν και τó θύμα της δολοφονίας... Τό γαλλικό έδαφος έθεωρείτο ως άσυλο, την εποχή εκείνη, για τά πολιτικά άδικήματα πάσης φύσεως!...

'Εμενε όμως ή υπόθεσις του πλαστού διαβατηρίου και τó ρεζύλιμα της 'Εξουσίας, γιατί έπρεπε όπωσδήποτε να πιστωθεί ή δολοφονία και να γίνει κανονική άπέλασις του απ' τις γαλλικές άρχές, έξω των συνόρων της Γαλλίας, από λεπτότητα διπλωματική προς τó πρόσωπο του Τσαίρου...'

'Αρπαξε λοιπόν ο γενικός εισαγγελεύς τόν Ζώρζ ντε Λαμπουργέ απ' τó αυτί και τόν κήλησε στο σκαμνί του καθηρομένου... 'Η δίκη ήταν σύντομη, αλλά προκάλεσε έξαιρετικό ένδιαφέρον... 'Ο τοιμηρός και Ιταπτικός δημοσιογράφος καταδικάστηκε απ' τó Πλημμελειώδικείο του Σηκουάνα σέ 13 μηνών φυλάκιη!...

'Εννοείται όμως πώς έπειτα από 6 εβδομάδες πήρε χάρη για τó υπόλοιπο της ποιήσε του...'

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Ο Μ. ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ ΚΙ' Ο ΚΛΕΦΤΗΣ

'Ο Μέγας Φρειδερίκος συνήθιζε, όταν δεν είχε άλλη δουλειά, να κόβει βόλτες μέσα στα περίφημα άνάκτορα του Πότσδαμ.

Μιά μέρα λοιπόν πού, κατά τί συνήθειά του, περιπατούσε μέσα σ' άνάκτορα με τά χέρια πίσω στην πλάτη του, είδε μέσα στην αίθουσα τόν άκροάσεων έναν εργάτη σκαφαλωμένο σέ μιά σκάλα, ο οποίος προσπαθούσε να ξεκρεμάση τó μεγάλο ρολόι του τσίχου και βασιανίζοντα χωρίς να μπορεί να τά καταφέρει.

'Ο Μέγας Φρειδερίκος, με την καλωσύνη πού τόν χαρακτηρίζει, άνέβηκε κι' αυτός στη σκάλα, ξεκρέμασε τó ρολόι και τόν τώδωσε.

'Ο εργάτης, κατακόκκινος από τη ντροπή του, τόν ευχαρίστησε κι' έφυγε.

'Επειτα από λίγες μέρες, ανάμεσα σ' άλλα έγγραφα πού διάβαζε κάθε πρωί ο Μ. Φρειδερίκος, βρήκε και μιά άναφορά του διευθυντού της 'Αστυνομίας για κάποιον λωποδότη πού είχε συλληφθεί μ' ένα μεγάλο ρολόι κλεμένο απ' τά άνάκτορα του Πότσδαμ.

Γελώντας τότε ο Μέγας Φρειδερίκος, πήρε την πένα κι' έγραψε στο περιθώριο της άναφοράς:

«Ν' άπεθή έλεύθερος, γιατί είχε ως συνεργό στην κλοπή τόν Αυτοκράτορα».

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΦΙΛΙΑ

'Εκείνος πού γι' άσημαντη άφορμή έπαψε να'ναι φίλος σου, ποτέ δεν ήταν φίλος σου πραγματικός.

Γαλλική.

'Όποιος έχει παραπολλούς φίλους, είναι ή παραπολύ πλούσιος, ή παραπολύ φτωχός.

Ισπανική.

'Όποιος είναι φίλος τού έαυτού του, είναι φίλος και μ' όλους τούς γνωστούς του.

Σενέκας.

ΤΑ ΔΙΑΛΕΧΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΩΡΑΙΑ

ΒΛΑΜΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΑΝΑΙΣΤΗΣΙΑ

Τά γιορτινά μου ντύθηκα για λόγον σου, καμάρι μου, τó θαλασσί πονκάμισο, τó κρεμεζί ζωνάρι μου κι' έβαλα στην κομπότρουπα τó παρδαλό γραφιαλό, μα πάλι στής σκληρότης σου ναύγησα την βφαλό... Κι' εσύ τραβό στο καρσινό κρασοπουλειό του Ζάννουλα, σπών τó ποτήρι και κολλώ τó στόμα μου στην κάνουλα κι' έχομαι και σου τραγουδώ κάτω απ' τó παραθύρι σου κι' από τη ζούλεια στο κλουβί σβάνει τó καναρίνι σου!... Και στο μακροκατάληκτο τόν άμανέ, πού πλήγανε, άνοιξε τά παραθύρα ή γειτονιά και λίγωνα... Μονάχα έσύ δε μ' έννοιωσε, γιατί άλλαζες τó λουστρω σου, γιατί μου ξεγεννήστηκες και χάλασε τó γούστο σου!...

ΠΕΡΙ ΧΑΡΤΟΜΑΝΤΕΙΑ

Πήγα στη χαρτομάντισσα μ' ένα ψηλό κουπάτονε —άκου ρε πού κατάνησα! — και πώς γλυκολιγώνεσαι, για να μου πη τί σκεύεσαι —άν είναι ο Βάγγος κλαύτονε! και με πούν σακκουλεύεσαι... Στεφάνη, λέει. — Την πιστι σου! 'Εγτά σπαλι τó σπίτι σου —μ' αυτόν μέσαστ' από σπίτι σου —θαρρώ σε τρώει ή μήτη σου. —Τ' όραζο στην φίλια σου, γιατί είπε — και δε ντροπέσαι!... πώς θάν' για την κηδεία σου! κρηφά κάποιον πώς δέχεσαι. Πόστα ψηλή, ρε γκόμενα, είπε πώς άνταμώνεσαι, αώς θάμτω, λέει, μ' όριζεται και κατά τά φαινόμενα πάλι Τσινγκός μερίζεται... Μαζέψου και φρονίμψε, κάνε μου αυτό τó θέλημα, γιατί, άν μπού μέσα, πιστεψε, δε θάμτω για πλημμέλημα!...

ΘΑΛΑΣΣΑ

Τάκανα πάλι θάλασσα, Κάτι για σένα μίλησε για με μιλάει ή γειτονιά, μ' άλλο,ώς τόπρηρα εγώ πού λέε, τη τζαμαρία χάλασα, μα πριν τó σώσει κήλησε τού Βάγγου, με μιά σαγωνιά... κορόνα γράμματα, ο χαλέε, Κι' ακόμα με μιά δεύτερη Κι' όταν για τó ζωνάκι του άριστερή κι' έλέφτερη, τó βράδυ κατηφόρησε, πού άστραψε και βούισε τόν είδε τó μεράκι του ζυγιάστηκε και ιπρούμισε... και δέν τόν άγνωρίζεις!...

Η ΓΙΑΓΙΑ

Με τόν Πίτη να φιλιέται μίαν αβογούλα, τη γγονή της είχε πιάσει ή Βαγγελιά, (ποιός να τώλεγε, ποτέ, για τη Φανούλα!...), στο λιβάδι, πίσω από μιά μεσπολιά.

— Μπα!... άγάπες από τόρα να ζητήη... μοιμονορίζει, με βραχνόσωστη λαλιά, την όργη της όμως Ξάφνου σταματάει, ένα βλέμμα της στην ίδια μεσπολιά.

Μιά καρδούλα στον χορμό της χαραγμένη, από χρόνια κι' ένα βήτα μ' ένα γι, κάποινα άγάπη της θυμίζον ξερασμένη, μίαν αβογούλα φέρνον πίσω μακρονή...'

— Τι δεν κάνει πάντα, λέει, όπου αγαπάει... με χαμόγελο γυρνώντας σά παληά.

— Θεός σωρόστενε τó Νάνη!... Και σ' ο' ο' ο' αέι της γγονούλας της μαζί και τά φιλά...'

Ο ΑΓΓΕΛΗΣ

ΤΑ ΑΜΙΜΗΤΑ

ΤΕΡΑΤΟΛΟΓΙΕΣ

Τρεις τερατολόγοι ζωγράφοι συζητούν περί φυσικότητας τών εικόνων των.

'Ο πρώτος. — 'Εχρωμάτιστα, λέει, προχτές ένα κομμάτι ξύλο, με χρώματα μαριάρου, άλλα τόσο φυσικά, ώστε ήμα τó φορξια μέσα στο νερό... πήγε εθύς στον πάτο, σάν να'ταν άληθινό μάριμαρο!...

'Ο δεύτερος. — Αυτό δεν είναι τίποτα. 'Εγώ έβαλα τó θεριμόμετρο κοντά στην εικόνα μου εκείνη πού παριστάνει ένα χιονισμένο τοπίο, κι' άμέσως ό ήδράγγυρος... κατέβηκε 10 βαθμούς υπό τó μηδέν!

'Ο τρίτος. — Και τά θεωρείτε σπουδαία αυτά τά πράγματα; Πού να ίδήτε τó πορτραίτο τού κυριόν Κοκοράκη πού τέλειωσα πρδ ένός μηνός! Τό πρόσωπό του είναι τόσο ζωντανό, πού δύο φορές την εβδομάδα άναγκάζομαι να... τού ξυρξω τά γένεια!...

